

самъ, съмъ доста много прѣтърпѣла — а днесъ усѣ-
щамъ, че не было малко, що съмъ прѣтеглила!

Стеф. Потърпи още малко съ менъ заедно,
сичко ще бѣде друго яче и скоро! (прѣзъ зѣбы)
хой, човѣче! що ся толко затегашъ! (поглѣда жало-
вито на Иванча, подигна го и го цѣлуна въ чело-то)
Богъ да тя благослови сыне мой! — (приблѣжи ся
жаловито до Маріѣ, хвана ѣ за рѣчѣ и цѣлува ра-
ненны-тѣ ѣ прѣсти) благодарѣ ти сладка моя булко!
— (обърща ся, турга разтреперани-тѣ си рѣчѣ възъ
Иванчовѣ-тѣ главѣ и дума съ дълбокѣ жалость:)
Богъ да тя благослови сыне мой! (послѣ ся свали въ
Маріинны-тѣ обятія) Благодарѣ ти сладка моя булко
Маріе! (поглѣда къмъ небе-то съ пълны слѣзны очи).
Боже! послѣдна-та капка не была много по-горчива,
отколко-то, що съмъ мислилъ!

Маріа. Стефане! що ще правишь? — Стефане!
смили ся на мой-тѣ тѣгѣ.

Стеф. Бѣди спокойна Маріе сладка! азъ нема
да идѣ въ Индіѣ.

Маріа. Нема? наистина ли нема да идешъ?

Стеф. Нема да идѣ. Азъ имамъ още єдинъ
пріятель — азъ съмъ былъ него безчестно забора-
вилъ; азъ щѣ отидѣ при него — отъ него щѣ по-
искамы помощь — — молете ся Богу за мене, да не
мѣ баремъ онъ добръ пріемне.

Маріа. Още єдинъ ли пріятель? да мѣ не лѣжешъ?

Стеф. Не, Маріе! тоя часъ не може да търпи лѣжы.

Маріа. Кой не онъ? Защо ли не си ми никога
за него приказвалъ?

Стеф. Защо-то въ благополучіе-то обыкновенно
ся забораваы най-добры-тѣ пріятелы, но небоѣ ся —